

Majoratet, først naar de nulevende eller de nu-
undfangne Arvinger ere uddøde; skal kunne
gaa i Arv paa samme eller lignende Maade
som andre Eiendomme. Mindretallet er som
sagt ikke utilboieligt til at gaa ind paa Ind-
rømmelser, og jeg skal ikke ubetinget sige, at
netop det her foreslaede er det Rigtige, hvort-
der ikke behøver at gjøres Forandring. Naar
vi have fremsat vor Tanke, har det egentlig
kun været for at give Thinget Leilighed til en
Afstemning over selve Principet og for at erfare,
hvorvidt den høitærede Minister maatte være til-
boelig til at gaa ind derpaa med nogen Modifika-
tion, thi da vil Mindretallet ogsaa være til-
boeligt til at gjøre Indrømmelser. At ved-
tage et Lovforslag, hvorved der ikke gjøres
Fremskridt, men hvorved der ret beset maasse
endogsaa gjøres et Tilbagekridt, have vi der-
imod ikke troet at kunne være med til. Med
disse saa Ord skal jeg paa det Bedste anbefale
vore Forslag til det høie Things Vedtagelse.

Chr. Nimestad: De Forslag, der findes
under Nr. 1, 2 og 45, skal jeg ikke længe
opholde mig ved, thi jeg kan ikke antage An-
det, end at en Vedtagelse af disse Forslag
vilde være ensbetydende med Forkastelse af det
foreliggende Lovforslag. Naar man fjender
Sagens Forhandling i det andet Thing, vil
man have overbevist sig om, hvor vanskelig
en Gang dette Lovforslag selv det nuværende
Omfang har haft gennem det andet Thing,
og naar det alligevel har kunnet gaa igjennem
og naae hertil, har det været, fordi det havde
sin Eihede dertil, at det holdt sig fuldstændig
fikkert indenfor Grundlovens Ramme og var
en utvivlsom Gjennemførelse af et Bud i
Grundloven, idet det holdt sig til alene at
fastsætte, hvorledes Majorater kunne overgaa
til fri Eiendom, men ikke indlod sig paa noget
saa. Gaar man nemlig til et ssaal, tror
jeg, det vil være klart for enhver, at Sagen
ikke vil kunne gennemføres. At i Dørligt
Lovgivningsmagten kan foreskrive en tvungen
Obergang af Majorater til fri Eiendom og

det uden enten at komme Strid med Grund-
loven eller støde an mod den øvrige Lovgiv-
ning, er Noget, som jeg selvfølgelig ikke skal
bestride, men jeg tror, at saaledes som Situa-
tionen er, vil det ikke kunne lykkes at
gjennemføre det. Jeg vil i Dørligt tilføje,
at hvis der skulde være Tale om at gjøre et
saadant Strid, vilde det være langt natu-
rligere at følge det Spor, som er anviset i
Udvalgets Betænkning (forfjor), og hvorefter
Majoraterne ved alle de nu fødtes eller
Undfangnes Død skulde overgaa til fri Eien-
dom i den dalevende Besidders Haand, end,
saaledes som her, at bestemme, at om 27
eller 28 Aar skulde samtlige Majorater i
Løbet af 1 Aar sælges, og af de indkomne
Midler oprettes Noget, som kaldes en Familie-
forsørgelse. Jeg skal nu slet ikke opholde mig
ved, at Forslaget, som det nu foreligger under
Nr. 45, i flere Punkter er uklart. Det er
jo saaledes ingenlunde klart, hvad der menes
med, at disse Majorater skulde i 1899 op-
høre med at nyde Majoratsberetigheder; i det
Mindste veed jeg ikke, hvad Tanken er dermed.
Egeledes er det uklart, hvem der skal tilvæ-
bringe den Familiestiftelse eller Fundats, der
omtales i den nye § 27, og det er
fremdeles uklart, hvad der menes med "Fa-
milieforsørgelsesfonden", idet man ikke veed,
hvem der skal have Udgang dertil, om det
skal være en Enkelt af Familien eller den
hele Familie eller trængende Medlemmer deraf.
Alt dette er uklart, men det er ganske vist
mindre væsentligt, og det Uklare vilde kunne
fjernes, hvis man ellers kunde gaa ind paa
den Tanke, der ligger til Grund derfor.
Hovedsagen er imidlertid, at selv om man vilde
se bort bort fra de retslige Betænktheder,
der kunde være ved at tage Sagen paa den
Maade, saa kan dog Ingen selv ved det
flygtigste Overblik undgaa at se de overordentlige
økonomiske Betænktheder, som det maa have
saaledes i Løbet af 1 Aar at lade saa usyre
store Samlinger af Jordetendomme som dem,
hvorom der her er Tale, pludselig undergaa